

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1917.

Leto XVIII.

Veter — pastirček.

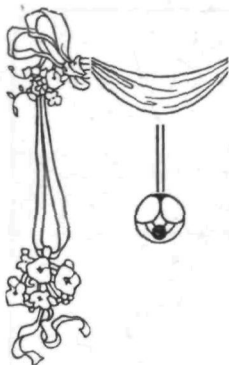
V morju solnce noč vso spava,
v jutru morje ga zbudi ;
smeje solnce se veselo,
smeje se v nebo hiti.

A za njim zbudi se veter —
veter godrnja glasno,
bele zbira si meglice,
z morja žene jih v nebo.

Veter, veter je pastirček,
a meglice so ovcé,
pašnik je nebo brezmejno,
staja — širno to morje.

Pase veter čredo svojo,
pase, dremlje vrh nebá ;
pa zaide čreda bela
v skale snežne vrh gorá,

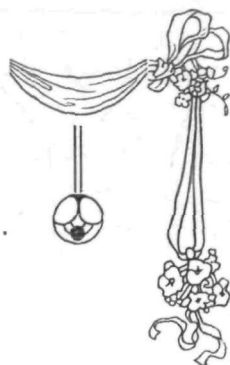
Vzdrami veter se na nebu :
črede, glej, nikjer mu ni . . .
Joka, stoka, piha veter,
čredo v svet iskat hiti.

Za gorami tam jo najde,
ko krog noč počiva že,
v stajo — v morje jo požene —
solnce v morju sniva že.

Vleže veter se na morje,
vzdihne, vzdahne — pa zaspi . . .
Ziblje morje solnce, veter
ziblje mehko sred noči.

Ziblje bele tam meglice,
pesem tiho pevajoč :
solnce zlato, svet pokojni,
beli danek — lahko noč . . .

Jos. Vandot.

